

* * *

Сонце, мороз і вітер.
Дрібно дрижить стіна.
Виє по всьому світу
березень і війна.

Хай би було вже тепло –
час бо весняних див.
Смертний мороз – і пекло,
й жодної з середин:
ні золотих, ні мудрих,
в шпарках надій і вір.
Ваги зламались в лютні
й, мабуть, уже навік.

Вітер шукає: де ти?
Сонце – ти хто? – пита:
вічна людина смертна?
звір, що не зна хреста?
з ким ти? за кого станеш?
зрадиш? уб'єш? спасеш?
...Люта весна нерання
перевіряє все.
І не пускає квітку,
і вигриза до дна...

Виють по всьому світу
березень і війна.

10.03.2022

* * *

Натиснути Enter. Дивитися. Слухати.
Хапатись за серце. Хапатись за голову.
Кричати щосили. Молитись щодоуху.
Мовчати і скрізь почуватися голим

і винним: тут тихо, а там... а отамечки...
тут смертні не мертві ще, там – уже вічні...
У сон – як у яму, у втечу, в безпам'ятство.
Але не вдається – і спалахи лічиш.

Хапатись за миті, за пальці, одвірки –
впітьмах і у зблисках хижацького світла.
Усе розуміти. Не вірити. Вірити.
Нічого не тямити – і кам'яніти.
Спинитись. Стояти. Зміцніти. Затверднути.
Так, горе... так, смерть, неминуча й єдина –
у тебе. Та має лишатись безсмертною
твоя Україна. Бо й ти – Україна.
Їй треба на тебе в бою обіпертися,
їй треба спокійною бути за спину!

Спокійно... Вже ранок... Летять джавеліни.

11.03.2022

* * *

Яскріла тьма. Вгризався сніг
у повню, що улякла в ступорі.
Між двох тривоги, в короткім сні,
я бачила себе між трупами
в могильнім рові в Маріуполі,
і тисяча Марій страждених
кричали в світ, кричали з мене,
кричали мною й по мені,
і плач рождених Веронік
вдарявся об небесні дена, –
та не здригались, кам'яні!

Чи й Бог лежав уже в труні –
з Любов'ю, Вірою й Надією?
І вила, як вовчиця, ніч
над ледь живою породіллею...